

μαλλιά από ένα ὅστις ἀτίμως, κακούργως καὶ ἀνοσίως φέρεי στέμμα βασιλικὸν ἐπὶ τοῦ πύλου καὶ σύρει σπάθην ἐκ τοῦ ζωστήρος, ἀφοῦ ἡ προτέρα διαγωγή του ἀντ' αὐτῶν τὸν εἶχε καταδικάσει διὰ τὸν κυανοῦν χιτῶνα τοῦ καταδίκου.

Τίς λοιπὸν θὰ συμμερισθῇ τὴν ἀγανάκτησίν μας αὐτὴν; Τίς Βουλευτὴς θὰ βοήσῃ κατὰ τῆς χωροφυλακῆς ἐν τῇ Βουλῇ; Τίς θὰ ζητήσῃ ὅχι μέτρα θεραπευτικὰ, ἀλλὰ μέτρα ποινικὰ καὶ ἀνακριτικὰ;

Ἄς χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ τὸ θῦμα τῆς Ὀδοῦ Αἰόλου, ὃ ἀπέναντι τοῦ φωτογραφείου τῆς Αὐλῆς, ὑπὸ τὰ σήματα τὰ βασιλικὰ, κατακρεουργηθεὶς ὑπὸ χωροφύλακος πολίτης. Ἐκρύβη ὁ δυστυχὴς πρὸ τῆς μανίας τοῦ θηρίου ὅπισθεν ἀμάξης, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἐσώθη· διότι ἡ σπάθη τοῦ ἀτίμου διαπέρασε καὶ τὴν ἀμάξαν—διὰ μείζονα ἡρωισμόν—καὶ πέρασε τὰ στήθη τοῦ πολίτου καὶ τὸν ἄφησε ψυχορραγούντα.

Εἶδετε δὲ τὴν δειλίαν του! Ἄμα ἐνόησεν ὅτι ἐμελλε νὰ τιμωρηθῇ καὶ θὰ ἐγνώριζε πῶς τιμωροῦνται φονεῖς χωροφύλακες ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν δικαστηρίων—μὲ ἐνὸς μηνὸς τὸ πολὺ κράτησιν, ἐὰν ὅμως δὲν κηρυχθῶσιν ἄθωοι, ὡς ἐν ψυχικῇ βρασμῇ ἐνεργήσαντες—γνωρίζουν βλέπετε καὶ οἱ στρατιωτικοὶ μας φράσεις νομικὰς—εἰσήλθεν εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ Κρίνου καὶ διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας τὸ ἐστρέψε.

Ὡς φαίνεται δὲ, κύριε ὑπουργέ τῶν Ἑσωτερικῶν, καὶ τὰ ἀστυνομικὰ σας ὄργανα δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν. Ἀκούομεν κἄτι πράγματα περὶ μερικῶν ὑπαστυνόμων, κἄτι ἄλλα περὶ μερικῶν βοηθῶν καὶ βλέπομεν ἐπίσης ληστοπραξίας πολλὰς καὶ ἀκούομεν κλητῆρα πυροβολούντα γυναῖκα καὶ περιφερόμενον ἐλεύθερον, καὶ ἐξ ὧν αὐτῶν συμπεραίνομεν ὅτι κατὰ λάθος ἀντὶ ἀστυνομίας Τρικυπὴ ἐνεκατεστήσατε ἀστυνομίαν Κουμουνδούρου.

Μετὰ τὸ Πάσχα ἀπαιτοῦμεν νέα νομοσχέδια περὶ ἀστυνομίας καὶ νέας πράξεις ἐναντίον τῆς χωροφυλακῆς.

Ἔως τότε, καὶ ἐνεκα τῶν ἀγίων αὐτῶν ἡμερῶν, συστήσατε, κύριε ὑπουργέ τῶν Στρατιωτικῶν, ἂν ὅχι χάριν τοῦ νόμου, τοῦλάχιστον χάριν τοῦ Ἑσταυρωμένου, εἰς τὰ γενναῖα ὄργανά σας, κλητῆρας καὶ χωροφύλακας, νὰ σκοτώσουν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγωτέρους πολίτας, ἐνταῦθα τε καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Καλιδάν.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ.

Περιήγησις εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν.

Μέγας καυχᾶς στὸ σπίτι μου.

Εἰσέρχομαι θυμωμένος:

— Χίλιαις φοραῖς σοῦ εἶπα, κυρία, ὅτι ὅταν ἔρχωμαι στὸ σπίτι, θέλω νὰ βρίσκω τὸ τραπέζι στρωμένο. Εἰςμ' ἐπέρδεψε!

— Κύριε ἐλέησον. Τί ἔχεις πάλι ἀπόψε;

— Ἐχὼ δουλειά. Κατ'ἀλάθεος τί θὰ πῇ, ἔχω δουλειά; Ποῦ εἶνε τὸ φαγεῖ; Πῶς θὰ φάγω ἀπόψε, δὲν μοῦ λὲς πῶς θὰ φάγω;

— Ἄλλο πάλι τοῦτο. Κ' ἔφερες τίποτα;

— Ἐφερα, λέγει; Νὰ, ὀρίστε, μία ὥρα στέκεται μέσα στὴ τσέπη ὁ ἀστακὸς, καὶ κἀνεὶς δὲν βρίσκειται νὰ τὸν πάρῃ... Μήπως νομίζεις, κυρία μου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι κἀνέννας χαμᾶλης, κἀνέννας μαλτέζος, νὰ στέκωμαι φορτωμένος τόση ὥρα; Ὡ δῖαλε, γινόμεθα καὶ γαιδούρια

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΔ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Ἰδ. ἀριθ. 271).

Μόλις ἤρξατο ὑποφώσκουσα ἡ αὐγὴ καὶ πάντες εἴμεθα ἐπὶ ποδὸς πολέμου.

Οὐδεὶς ἔλειπε, πλὴν τοῦ τρίτου ὀπλαρχηγοῦ ὅστις ἐγίνεν ἀφαντος, καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι ἴσως ἀποπλανηθεὶς τὴν νύκτα ἔχασε τὸν δρόμο, ἄλλοι δὲ ὅτι τὸ ἔκοψε λάσπη μὴ ἐξελθὼν τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ἀρχηγοὶ συνῆλθον εἰς στρατιωτικὸν συμβούλιον, οὗ συμμετέσχε καὶ ὁ φιλέλλην ἐλβετὸς ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ καὶ χάρτας γεωγραφικοὺς τῆς Θεσσαλίας.

Ἀρχηγός.—Τοῦτο δηλαδὴ εἶνε φρικτὸν, νὰ μᾶς ῥίψουν ἐδῶ ἔξω, σὲ ξένο τόπο καὶ νὰ μὴ εἰδεύουμε ποῦ βρίσκομαστε.

Ὀπλαρχηγός.—Τώρα ὅτι εἴμεθα στὴ Θεσσαλία, ἀμφιβολία δὲν θέλει, ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε σὲ ποῖο μέρος.

Γραμματεὺς.—Ἐκάμαμε ἄσχημα ποῦ δὲν ρωτήσαμε

τὸν πλοίαρχο, ὁ ὁποῖος εἴξευρε τὰ νερὰ καὶ μᾶς εὐγυλεῖ δῶ.

Ἐγώ.—Μεγαλειτέρα δηλαδὴ ἀνοησίᾳ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τοῦ νὰ βρίσκόμεθα ἐδῶ στὸ παραθαλάσσιο σὰν χαμένοι ἄνθρωποι.

Ἐλβετός. (ἀνοίγων τὸν χάρτην).—Χάρτης λέει Θεσσαλία. Οὖνα βοῦνος, ντοῦε βοῦνος. Κώρια ἔκει πουλά. Βῶλος, νά τος, Μακρύνιτσας, νά τος, Ἀγυιάς, νά τος, ἄλλα κώρια πουλλὰ ναι. Πήλιος βοῦνος, νά τος. Θάλασσος, νά τος...

Ἀρχηγός.—Τώρα μᾶς ἔδωκες καὶ σὺ καὶ καταλάβαμε. Ἐερεῖς, βρ' ἀδελφε, νὰ μᾶς πῇς ποῦ βρίσκομαστε;

Ἐλβετός.—Μεγάλος δούλος εἶνε; Πιάνει χωριάτους, ρῶτα, μάθεις οὐλα.

Ἐγώ.—Καὶ ποῦ νὰ τὸν βροῦμε ἐδῶ πέρα τὸν χωριάτη; Θὰ σκάσῃ ἡ γῆ νὰ τὸν βγάλῃ;

Ἐλβετός.—Ἀνεβαίνει βοῦνος ἀπάνου, βλέπει, πιάνει.

Ἐγώ.—Ἐτσι αἱ; Ν' ἀνεβούμε στὸ βουνό! Καὶ ἂν τύχῃ καὶ μᾶς δοῦν οἱ τοῦρκοι, τότε τί κάναμε; Αἱ; Κεφάλι!

Ἀρχηγός.—Σὰν νὰ μοῦ μυρίζῃ, πῶς βρίσκομεθα στὸ Πήλιον... Ὅχι, δηλαδὴ, αὐτὸ τὸ ξέρομε... ἀλλὰ δῶ κοντὰ, κεῖ κοντὰ, στὴν Ἀγυιά, στὸ Βῶλο... τέλος πάντων κάπου θὰ βρίσκομαστε.

Γραμματεὺς.—Πρέπει νὰ κατοπτεῦσωμεν τὸν τόπο.

Ἀρχηγός.—Ὡραία σκέψις! Καὶ πῶς θὰ κατοπτεύσῃς

για νὰ σᾶς κουβαλοῦμε νὰ τρῶτε ἑτοιμα. Παντρεύου, λέγουν, νὰ ἔχῃς τὰς ἀναπαύσεις σου, δὲν λέγουν ὅτι εἶνε καλλίτερα νὰ πᾶῃ νὰ πέσῃ κἀνεὶς μέσ' τὸ πηγάδι !..

— Καὶ ποῦ ἤξευρα ἐγώ, ὅτι εἶχες μέσα στὴ τσέπη σου ἀστακό ;

— Εἰξευρες καὶ παρὰ εἰξευρες ἀφοῦ βλέπεις τὴ τσέπη μου φουσκωμένη. Πρῶτα, τάχα, ὅταν ἤμεθα μνηστευμένοι, εἰξευρες νὰ ψάχῃς τῆς τσέπαις μου καὶ νὰ βρίσκῃς τὰ γλυκύσματα, τώρα δὲν ἔχεις τίποτα !

— Ἀς κάμω τὸν σταυρό μου. Δηλαδή ἔχεις διαθέσει νὰ φιλονικῇς ;

— Πίσω μου, σατανᾶ. Στρώσε, ἀδελφε, τραπέζι, νὰ μὴ δώσω μιὰ κλωτσιὰ καὶ τὰ φέρω ὅλα ἄνω κάτω... Ἀκούς ἐκεῖ ρεζίλι !

— Μὰ τί ἔχεις, τί σοῦ πταίω ;

— Πταίεις καὶ πολὺ πταίεις... Θὰ πάγω στὴν ἐκκλησιά ! Ἐννοεῖς τί θὰ πῇ, θὰ πάγω στὴν ἐκκλησιά ; Μικρὸ πρᾶγμα τὸ ἔχεις ; Ἐδῶκα ὑπόσχεσι. Πῶς νὰ τὸν γελάσω τὸν ἄνθρωπο. Μὲ τί μούτρα νὰ τὸν ἰδῶ αὔριο ;

— Θὰ πᾶς στὴν ἐκκλησιά ! Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ ! Καὶ πῶς ἦτο αὐτὸ τὸ κακό ;

— Καὶ θὰ σοῦ δώσω λόγο ἐγώ ἐσέ, γιατί θὰ πάγω καὶ γιατί δὲν θὰ πάγω. Ἐροξεταστή μου σὲ ἔκαμα ;

— Ἐρωτῶ. Μὴ θυμῶνεις.

— Κυρία μου, ἀφοῦ μὲ ἀναγκάζεις, σοῦ λέγω λοιπὸν, ὅτι θὰ πάγω ὄχι στὴν ἐκκλησιά, ἀλλὰ στὰς ἐκκλησίας. Ἐχω ὑποσχεθῇ στὸ *Μὴ Χάνεσαι* νὰ τοῦ γράψω ὅλα ποῦ θὰ συμβοῦν αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα. Ὡ διάολε, ὦ διάολε, νὰ πᾶρῃ ὁ διάολος ὅλους τοὺς διαδόλους.

— Καὶ μὲ τόσους διαδόλους θὰ πᾶς τώρα στὴν ἐκκλησία ;

Μὲ πῆραν τὰ γέλοια καὶ ἔφυγα.

Ἅγιοι Θεόδωροι.

Ἐξερχόμενος ἤκουσα τὴν γειτόνισσά μου ἐκ τοῦ παρῥήρου λέγουσαν πρὸς τὸν σύζυγόν της.

— Εἶνε φόρεμα αὐτὸ, παρακαλῶ κύριε; Φοριέται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; Σοῦρες ἀπ' δῶ, σοῦρες ἀπὸ κεῖ, μία σάχλα καὶ τίποτε ἄλλο. Εἶνε κατὰστασις φορέματος αὐτὴ νὰ ὑπάγω καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ μὲ ἰδοῦν τόσα ἑμάτια. Τὸ σχίζω. Πῆγες καὶ μοῦ διάλεξες τὴν περίφημη μωδίστρα σου Λυζιέ, καὶ μὲ διώρθωσες.

Ὁ σύζυγος πρὸς ταῦτα ἀπήντησε.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τὰ μυαλά μου γιὰ χάλασμα. Σοῦ εἶπα ὅτι σοῦ πᾶει καλὰ. Ἐπὶ τέλους, φίλη μου, ἴσθην ἐκκλησία δὲν πᾶει ὁ κόσμος γιὰ νὰ κάμῃ φυγοῦρα. Ἐννόησες ;

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξῆλθεν ἐν ὀργῇ.

Αἱ, ἐσκέφθην τότε καθ' ἑαυτὸν, δὲν εἶμαι μόνος, κύριος οἶδε τί θὰ συμβαίνουν στοῦ κόσμου τὰ σπίτια, πόσα καυχᾶδικα θὰ γίνωνται χάριν τῆς ἐκκλησίας.

Μονολογῶν ἔτι βρίσκω τοὺς ἁγίους Θεοδώρους καὶ χώνομαι μέσα.

Στὸ παγκράτι ὁ ἐπίτροπος ἐν ὅλῃ τῇ σοβαρότητι εἶχε σεσωρευμένους εἰς στήλας ἐν τῷ δίσκῳ καὶ εἰς παρατάξιν δραχμάς τινας γαζετῶν, καμαρώνων αὐτὰς ὡς μπακάλης τὰ βαρέλια του.

Ἐπὶ τοῦ δίσκου δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἓνα κερί.

Εἶνε τοῦτο, διελογίσθην, νέον εἶδος ἐλληνικῆς φορολογίας. Σοῦ σωρεύουν τὰς δεκάρας, σοῦ τὰς παρατάσσουν προκλητικῶς, ὥστε νὰ σοῦ λέγουν: δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος ἀφορολογητεῖ. Ἐκεῖ ποῦ θὰ ἀνάψῃς ἓνα κερί νὰ λυώσῃ πρὸ τοῦ εἰκονίσματος, καλλίτερα νὰ γλυστρήσῃ ἡ δεκάρα σου στὴ τσέπη μου, ὅπως οὖν θὰ πιάσῃ τόπο.

Εἶχον ἀκούσει ὅτι οἱ ἅγιοι Θεόδωροι εἶνε μία ἐκ τῶν ἀριστοκρατικῶν πῶς ἐκκλησιῶν, ἐν ᾗ φοιτῶσι καλὰ κομ-

τόπον, τὸν ὅποιον δὲν εἶδε ποτὲ τὸ ἑμάτι σου ;

Ἐγώ.—Εἰξεύρετε τί ἐσκέφθην ; Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ καθίσωμεν ἐδῶ, ἕως ποῦ νὰ περάσῃ κἀνένας καίκι, νὰ μπαρκαριστοῦμε καὶ νὰ πᾶμε δουλειὰ μας.

Ὁ πλῆρῃς.—Ἐπὴ δειλίας ἐνταῦθα, ἐν στρατιῳκῇ συμβουλίᾳ δὲν πρέπει ν' ἀκούωνται. Ἦλθαμε νὰ πολεμήσωμεν καὶ αὐτὸ, κύριε, πρέπει νὰ ἐννοηθῇ παρὰ πάντων. Ἐννόησες ;

Εἰς τοὺς προσβλητικούς τούτους λόγους ἐφουρκίσθηκα καὶ ἐν θυμῷ εἶπον :

— Τότε τί χρονοτριβῶμεν ; Ἐμπρός, τὰ ὅπλα καὶ ἄς ἀνεβοῦμε τὸ βουνό. Ἐκεῖ τὸ λέει.

Ὀντως μετὰ μακρὰν σύσκεψιν ἀπεφασίσθη ν' ἀνέλθωμεν τὸ πρὸ ἡμῶν ὄρος, ὅπως ἐκεῖθεν ἴδωμεν ποῦ εὐρισκόμεθα.

Δοθείσης τῆς πρὸς πορείας διαταγῆς ἐκινήσαμεν πάντες συμπεπικνωμένοι καὶ ἐν δυσαρρεσκείᾳ.

Ἀνελθόντες τὸ ὄρος ἴδομεν πρὸ ἡμῶν ἅπαν τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα τοῦ γραφικοῦ Πηλίου.

Ἀνεπνεύσαμεν κάπως παρηγόρως, εἰς δὲ τις ἠκούσθη λέγων :

— Πιπιτί ! Ἐδῶ ἔχομε ἓνα μιλιοῦνι χωριὰ νὰ διασπαροῦμεν. Χώνομε τὰ ὅπλα, πετοῦμε τῆς κάππαις, καὶ τί εἰστε ; Χωριάτες, ἀγωγιάτες, γεωργοί. Καὶ ἔτσι δὲν μᾶς πέρνει κἀνεὶς χαμπέρι !

Φαίνεται, ὅτι ἡ θέα τῶν πλησίον χωρίων ἐνέπνευσε

καὶ εἰς τοὺς ἀρχηγούς μας γενναιοτέρως σκέψεις, διότι ἀπετόλμησαν νὰ πέμψωσι προσκόπους, ὅπως τὸν τόπον γνωρίσωσι.

Μετὰ παρέλευσιν λεπτῶν τινῶν ἐπεφάνησαν δρομαῖοι ἐπιστρέφοντες οἱ πρόσκοποι, τούτους περιεκυκλώσαμεν πάντες ἐρωτῶντες, τί τρέχει.

— Νὰ, ἀνεβόησαν οὗτοι, μετὰ συγκεκομμένης φωνῆς, ἓνας τοῦρκος ἐκεῖ κάτω, . . . κατ' ἐπ' αὐτὸν μας . . . θελήσαμε νὰ τὸν βρέσουμε . . . ἀλλὰ . . . μᾶς φοβήθηκε καὶ φύγαμε . . . Ἐρχεται ὅμως πρὸς τὰ ἐδῶ . . . Σαρίκι φορεῖ, φέσι . . . τί φορεῖ τέλος πάντων δὲν προφθάσαμε νὰ ἰδοῦμε . . . Ἐρόμε ὅμως, ὅτι εἶνε τοῦρκος... Φαίνεται ἀπὸ τὰ μούτρα ! . . .

Δὲν εἶχον ἀποπερατώσει εἰσέτι τοὺς λόγους των οἱ πρόσκοποι ἡμῶν καὶ αὐθαρεῖ ἑκατὸν ἄνδρες διετάχθησαν νὰ ἐκστρατεύωσι κατὰ τοῦ αὐθάδους Τοῦρκου.

Κάτω, μέσα σὲ ρεματαριὰ ἐφάνη ὁ θηριώδης Τοῦρκος ἐρχόμενος, ὅστις μόλις ἰδὼν τὸ σῶμα τῶν πολεμιστῶν ἔστη.

— Βαρεῖτέ του !

— Ὅχι, νὰ τὸν πιάσουμε αἰχμάλωτο.

— Πῦρ, μωρέ.

— Ὅχι, παιδιά. Μὴ πυροβολήσῃ κἀνεὶς καὶ μᾶς πᾶ-
ρουν εἰδησι.

— Ἐπάνω του !

— Ἐμπρός !

μάτια, διό και περιέφερα τὰ βλέμματά μου δεξιά και ἀριστερά, ὅπως ἴδω τίποτε, ἀλλ' εἰς μάτην.

Μόνον κυφόμικα τινα = γραϊδία εἶδον, κοιμώμενα σχεδὸν ὄρθια, σκεφθεῖς δὲ ὀλίγον, εὗρον τὸν λόγον, δι' ὃν ἡ ἐκκλησία θεωρεῖται πως ἀριστοκρατίζουσα. Δὲν ὑπάρχει γυναικωνίτης, οὐ ἔνεκα ἡ δεξιά πτέρυξ τῶν ἀνδρῶν ἐλευθέρως δύναται νὰ θεᾶται τὴν τῶν γυναικῶν δεξιάν.

Πλησίον τῆς ιδέας αὐτῆς μοι ἐπῆλθε καὶ ἄλλη. "Οἱ καλὸν εἶνε ἡ ἐκκλησία νὰ ἀναμορφωθῇ καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὰ παλαιὰ χριστιανικὰ ἔθιμα, καὶ ἰδίως εἰς ἐκεῖνα τὸ τῆς ἀνταλλαγῆς φιλημάτων μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας, συνωδᾷ τῷ: ἀγαπάτε ἀλλήλους. Κ' εἶπον: Πόσον διεφθάρημεν!

Ἐξέρχεται τῆς ἀγίας Πύλης εἰς ἱερεὺς.

— Ποῖος, εἶνε, παρακαλῶ, ἐρωτῶ τὸν παρακείμενον μου συνεκκλησιαζόμενον, ὁ παππᾶς αὐτός; Σὺν καλὰ τὰ λέγει.

— Ὁ παππᾶ Μαρτίνος ποῦ ἤθελε νὰ γίνῃ δεσπότης καὶ παρητήθη χάριν τοῦ Καλογερά. Εἶνε καὶ φοβερός ἀντιμακρακιστής. "Ἐχει γράψει καὶ τὸ διούνητον.

— "Ἐτσι αἶ; "Ὡστε εἶνε τραγικὸς παππᾶς.

"Ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται μεγαλοπρεπῆς στὰ μαῦρα ντυμένη, εὐγενὲς ὄγκος γυναικὸς μετὰ συμπαθητικωτάτης φυσιογνωμίας.

— Ὠραία γυναῖκα!

Τοσοῦτον δὲ ἡ θεὰ τῆς με συνεκίνησεν, ὥστε ὅταν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἐσταυροκοποῦντο, ἐπραττον τοῦτο καὶ ἐγὼ μηχανικῶς πρὸς αὐτὴν στρεφόμενος. Φαίνεται, ὅτι ἡ ἀφαίρεσίς μου αὕτη ἐκκμεν εἰς τὰ γραϊδία κακὴν ἐντύπωσιν, διότι ἤκουσα τὸ παραπλεύρως μου νὰ λέγῃ ἐν θυμῷ.

— Ἀπ' ἐκεῖ εἶνε τὸ εἰκονοστάσιον, χριστιανέ μου: Μᾶς κατακόλασες!

"Ἡ ἐπίπληξις με ἠνάγκασε ν' ἀπέλθω, καὶ λάβω τὴν πρὸς τὸν ἅγιον Δημήτριον ἀγούσαν. **Παληάνθρωπος.**

Καὶ με προτεταταμένως λόγῃς ἐφωρμήσαμεν κατὰ τοῦ Τούρκου.

"Ὁ δυστυχὴς εἶχεν ἀνακτείνει τὰς χεῖρας κρυγάζων:—
"Ἀμὲν, γὰρ τὸ θεό. Μὴ με σκοτώνετε!

— Βρὲ τὸν κερατὰ, μιλᾷ ρωμαϊκά γιὰ νὰ μᾶς γελάσῃ.

— Στὸν τόπο! Μὲς τὸν Μουαμέτη σου, μίλα, τούρκος εἶσαι ἢ ῥωμῆος;

— Σὲ φάγαμε!

— Εἶνε γκέγκης!

— Γκέγκης; Δὲν βλέπετε; "Αρβανίτης εἶνε.

— Καραγκούνης!

— Καραγκούνης; Καὶ φοροῦν ποτὲ οἱ καραγκούνιδες τέτοια φέσα.

— Θὰ ἦνε ρεντίφης!

— Μωρὲ τί τὸν φυλάμε.

— Ζωντανό, νὰ τὸν πιάσωμε ζωντανό.

— Ἀπάνω του!

— Ἀπάνω...

Ἐπὶ φέρεις οἱ ἑκατὸν ἡμεῖς ἐρρίφθημεν κατὰ τοῦ τούρκου, ὃν σχεδὸν λειπόθυμον συνελάβαμεν, ἄλλοι ἐκ τοῦ τραχήλου, ἄλλοι ἐκ τοῦ στήθους, ἄλλοι ἐκ τῶν χειρῶν, ἄλλοι ἀπὸ τὸ βραχί, ἄλλοι ἀπὸ τ' αὐτιά.

— Τί εἶσαι, μωρὲ, τὴν ἀλήθειαν, γιὰτί σὲ φάγαμε.

— Ῥωμῆος, ὑπετραύλισεν ὁ δυστυχὴς αἰχμάλωτος, ῥωμῆος, σὺν καὶ σᾶς.

— Τούρκο! Ἐμᾶς θὰ γελάσῃς;

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ

καλλιτεχνικὰ τὴν ὄψιν καὶ ἀπαράμιλλα τὴν γεύσιν θὰ τὰ ἀγοράσῃτε τὸ **Σάββατον** λίαν πρῶτ' εἰς τοῦ ἀριστοκράτου ἀρτοποιοῦ τῆς αὐλῆς κ.

ΣΙΚ

Ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν τοῦ γραφείου τῆς **Ἐφημερίδος**. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ **Πάσχα** χωρὶς **Τσουρέκια Σικ** (chic).

ΤΑ ΠΑΣΧΑΜΙΑΤΙΚΑ ΣΑΣ ΦΡΟΥΤΑ

θὰ τὰ εὕρῃτε ὅλα, ὠραία, ἐκλεκτὰ, πολυποίκιλια, γεμάτα ἀνοιξιν, γεμάτα ἄρωμα, θὰ τὰ εὕρῃτε εἰς τὴν

ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΑΡΑΓΚΑΝ

τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς, νὰ σᾶς τὰ δίδῃ ὁ γλυκύτατος καὶ ζαχαρωμένος ὀπωρώλης Ἡλίας Ἡλιάδης.

Εἰς τὴν ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΑΡΑΓΚΑΝ

θὰ εὕρῃτε καὶ τρία πράγματα σπάνια εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας:

ΕΦΘΗΝΙΑΝ, ΤΙΜΙΟΤΗΤΑ, ΕΥΤΕΝΕΙΑΝ.

25^η ΜΑΡΤΙΟΥ

"Ω! τί χαρὰ ἡ ἐορτὴ αὕτη εὐαγγελίζει!

ὁ Ἄγγελος στήν Παναγιά προσφέρει ἄσπρο κρίνο, καὶ ἡ Παναγιά τὸν δέχεται καὶ ῥοδοκοκκινίζει, καὶ συλλαμβάνει ἑξαφνα τὸν Ἰησοῦ μ' ἐκεῖνο. Σὺν σήμερα καὶ ὁ Γερμανὸς ἐσήκωσε παντιέρα, καὶ ἐβρόντησε τὸ πρῶτο μας τουφέκι 'στὸν ἄερα.

— Μὰ τὴν Παναγιά, μὰ τὸν Χριστό μας, χριστιανὸς εἶμαι.

— Κάνε τὸν σταυρό σου.

— Φίλα τὸν σταυρό.

— Βρίσε τὸν Μωαμέτη.

— Κάνω σταυρό,....βρίζω Μωαμέτη.... Νὰ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ....Πάτερ ἡμῶν....Κύριε τῶν Δυνάμεων....Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννου τοῦ ἀγίου Εὐαγγελίου...Ἐχομε καὶ ἀποκηαῖς αὔριο.

— Πές καὶ τὸ Κοράνι!

— Δὲν τὸ ξέρω, ποῦ νὰ τὸ ξέρω.

— Πές τούρκικα.

— Τούρκικα ξέρω....

— Εἰρεῖς τούρκικα; Τούρκος εἶνε ὁ μαγκούφης. Βαρεῖτέ του....

— Ἀμὲν, εἶμαι Ἕλληνας, μὴ, μὴ!

— Ἕλληνας μὲ φέσι; Σκοτόστε τον.

— Γιὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

— Χριστιανὸς εἶνε ὁ κακομοῖρης. Ἄς τὸν ἀφήσωμε.

— Ἐτσι φαίνεται. Μ' ὅλα ταῦτα πᾶμε ἀπάνω στὸ στρατόπεδο νὰ σὲ περάσωμε ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν δικαστήριον, νὰ ἰδοῦμε πῶς σὺ, ἀφοῦ ἔμαθες ὅτι ἤλθαμε μετς, τόλμησες νὰ 'βγῇς ἔξω, καὶ μονάχος μάλιστα... Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦσαι κατὰσκοπος, ἀφοῦ φορεῖς καὶ φεσάκι.

— "Ὅχι, παλληκάρια μου, εἶμαι χωριάτης, ἀπὸ τὴν Ἀγυιὰ καὶ βγῆκα νὰ πάω στὰ χωράφια μου... Ποῦ